

havns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), men blot fremhæve, at det er nu snart et halvt Aar, siden dette foregik, at Dampfærgen paa Nyborg Fjord i en maanelys Nat sejlede en Skonnert ned. Det forekommer mig, at naar noget saadant er sket, maatte det være en Begivenhed, som kunde vække hele Jernbaneadministrationen til for en Gangs Skyld at handle hurtigt, og at den skyldte at yde Retfærdighed og mere end Retfærdighed, nemlig ogsaa hvad Billighed krævede overfor Ejeren af Skonnerten, som man sejler ned. Det er meget muligt, at der fra Skonnertens Førers Side er begaaet en saadan Overtrædelse af Søfartslovgivningen, at han ikke har noget strengt juridisk begrundet Krav paa at faa Erstatning, det er givet, at han har manglet Agterlanterne og ikke har blusset, men dette er uden reel Betydning, for saa vidt det er rigtigt, hvad Forhørene oplyse, at det var en maaneklar Nat, og at Skonnertens Fører havde kunnet se en hel Kvartmil borte, at Færgen laa inde i Nyborg Havn, thi saa maa dog virkelig ogsaa Færgens Udkigsmand og Fører have kunnet se Skonnerten, som sejlede der med hvide Sejl oppe i den maanelyse Nat, inden de vare saa nær paa den, at Sammenstødet var uundgaaeligt. Naar et Sammenstød alligevel har fundet Sted, forekommer det mig, at der maa være en daarlig og bureaukratisk Aand i Jernbaneadministrationen, naar den lader omtrent $\frac{1}{2}$ Aar hengaa — og der vil sandsynligvis hengaa lang Tid endnu —, inden den afgør Spørgsmaalet om, hvorvidt denne Mand skal have Erstatning eller ej. Man lader optage Forhør ad den ordinære Retsvej, men prøver ikke noget som helst ekstraordinært eller ekstrajudicielt til Afgørelse af den Ting. Man lader Forhørene gaa deres langsomme Gang, som man ved de gaa ved Retten. Det ender saa med, at det siges, at der er Fejl paa begge Sider, og der bliver fra Retten til Amtet henstillet, at der skal ske Tiltale baade mod Skonnertens Fører og mod Dampfærgens Fører, begge skulle tiltales for uagtsomt Manddrab. Saa skulle altsaa først disse Sager afgøres, hvilket kan vare baade Aar og Dag, og imens faar Skonnertens Ejer ingen Erstatning. Han sidder nu hjemme i Svendborg og er berøvet alt, hvad han ejer. Og Retten gaar sin langsomme Gang, og saa længe kan han ingen Erstatning faa for det Tab, han har lidt. Men i et Tilfælde som dette bør der ikke alene tages Hensyn til

Ret, men ogsaa til Billighed. Man kunde meget godt fra Jernbaneadministrationens Side have gjort et ekstrajudicielt Skridt, have nedsat en Kommission til Undersøgelse af Forholdet og kunde derefter, om Undersøgelsen var falden saaledes ud, have gjort Skonnertens Ejer Tilbud om saa stor en Erstatning, som Retfærdighed og Billighed krævede. Dette kunde have været afgjort i Løbet af 8—14 Dage, saa Sagen for lang Tid kunde have været færdig. Men nu er der gaaet omtrent $\frac{1}{2}$ Aar, og der kan maaske endnu gaa baade et halvt og et helt Aar og mere til, før denne Mand faar, hvad Retfærdigheden byder, han skal have. Men det er stik imod, hvad Billighed og ordentlig Forretningssang i saadanne Tilfælde kræver. Der er sikkert ingen privat Forretningsmand, som, naar han var kommen i det Tilfælde at gøre en anden Mand stor Skade, ikke vilde forsøge saa hurtigt som muligt at faa en mindelig Ordning med denne, saa at Billighed kunde ske Fyldest indenfor et rimeligt Tidsrum.

Det har Ministeren og Statsbaneadministrationen ikke fundet nødvendigt i dette Tilfælde, og det finder jeg beklageligt. Forhaabenlig vil den Paamindelse, som dette Ændringsforslag giver Ministeren, foranledige, at der nu handles nogenlunde hurtigt i denne Sag. Man maa nemlig huske paa, at dette Ændringsforslag indeholder intet som helst reelt, thi den Bemyndigelse, man her foreslaar at give Ministeren, har han i Forvejen. Ministeren kan udbetale Erstatning uden først at henvende sig til Bevillingsmagten, idet Beløbet kun bliver en Udgiftspost paa Statsbanernes Regnskab. Det, der i Virkeligheden indeholdes i dette Ændringsforslag, er en Paamindelse til Ministeren om, at man finder, han allerede har ladet denne Sag forsumpe altfor længe, og mener, at der nu bør handles hurtigt, og ikke blot efter Retfærdighed, men ogsaa efter Billighed.

Jeg skal dernæst sige nogle faa Ord om det Forslag, der er stillet under Nr. 1 paa Ændringsforslagslisten om Husleje- og Opholdstillæg til Jernbanefunktionærer i 12te, 13de og 14de Lønningsklasse. Der er nylig i dette Ting blevet vedtaget et Forslag om at bygge Christiansborg Slot op for et Beløb af 6 Mill. Kr. plus 3 Mill. Kr., det vil sige 9 Mill. Kr. De skulle altsaa gaa til Husly for Kongemagten, Lovgivningsmagten og den dømmende Magt. Det forekommer mig da, at det var et meget passende Tidspunkt da ogsaa at give disse fattige Funktionærer et Huslejetillæg paa blot 300,000 Kr., der